

му се помоли да го пусне да види баща си. Само за малко, Съвсем за малко.

Борил се
Борил се замисли. След това се позасмя. Потупа момъка по ~~самото~~.

- Добре. Ела с мен... - и той тръгна по посоха на Малката перта.

Добромир не вирваше на очите си. Сякаш сънуваше. И хиляди пъти благославяше, че бе послушал майка си да дойде. Влязоха в кулата и слязоха няколко стъпала надолу. Деспотът спря при ~~стражата~~.

- Тодоре, този момък ще слезе за малко при боляра Сеслав. Само внимавай да не се забави до втората стража, защото може да ви сменят някои от "ония"... Хайде... Довиждане, момко...

И деспотът бързо се отдалечи. Добромир го изгледа смаян. Какво значеха странните му думи? Какви бяха ~~тези~~ "ония"? Защо деспотът беше така любезен? И изведнъж страшно съмнение го прекоси. Ако наистина баща му беше от страната на изменниците? Какво ставаше тук? Защо Борил не беше в Червен? С препълнено ^{от} тревога сърце слезе Добромир още няколко стъпала след стражата, която вървеше пред него и го пусна да влезе. Вратата бавно се затвори след него. Ключалката шракна. В полумрака Добромир зърна някакъв човек, седнал върху ^{скамия} ~~окачено~~ ложе.

- Татко!

Човекът трепна, размърда окованите си ръце, извика.

С един скок момъкът се хвърли към него, прегърна го, целуна го с бурно ^{миле} ~~умилание~~.

- Най-сетне!

Изведнъж Сеслав се дръпна от ръцете на сина си и потъпна:

- Сякаш Господ те прати, - след това се ослуша, стана, отиде до вратата, сложи ухо до нея, погледна през един процепа, върна се и каза: - Ела... По-близо... Трябва да ти кажа нещо.